

พระพรรับให้ถูก ใช้ให้เป็น

โดย อจ.สมเกียรติ วรรณศรี

บทนำ

โรม 15:29 “ข้าพเจ้ารู้ว่า เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของพระคริสต์” หรือที่ในภาษาอังกฤษเรียกว่า (I will come in the full measure of the blessing of Christ) ท่านอัครทูตเปาโลบอกว่าจะมาพร้อมด้วยการเต็มล้นพระพรของพระคริสต์

ความหมาย: พระพรของพระคริสต์บริบูรณ์อยู่แล้วในพระองค์เองแต่ตัวของเปาโลเองต่างหากที่จะมีพระพรนั้นอยู่เต็ม หรือก็เล็กน้อย เพื่อจะมอบให้ชาวโรมหรือไม่?

: เราควรวางรูปแบบการดำเนินชีวิตแบบไหน เพื่อให้พระพรของพระคริสต์อยู่เต็มในชีวิต เพื่อจะสามารถแบ่งปันพระพรนั้นไปสู่ผู้อื่น

* เพลง ชีวิตคริสเตียน 246 “ตัวข้าเป็นท่อที่ว่างเปล่า”

* อ่าน เฉลยธรรมบัญญัติ 7:13-16 จะพบแนวคิดของพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับพระพร

1. ความหมายของคำว่า “พระพร”

คำว่าพระพร (BLESSING'S) กับคำว่า “เป็นสุข หรือความสุข” (BLESSED) เป็นคำที่มีความหมายเดียวกัน ซึ่งเป็นคำที่ตรงกันข้ามกับคำว่า “OUIK” (โออิ) ที่แปลว่า “วิบัติ” เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจากภาษากรีกว่า “MAKARIOS” ซึ่งมีความหมายว่า มิใช่หมายถึงอาการทางสภาวะอารมณ์ หรือความรู้สึกมีความสุขตามปกติที่ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ที่ดี (เดิมคำนี้ก็ใช้สำหรับเรียกเทพเจ้าของชาวกรีก ว่าเป็นเทพเจ้าแห่งความสุขโดยธรรมชาติในตัวเอง โดยการกระทำของมนุษย์ไม่สามารถสั่นคลอนหรือกระทบต่อเทพเจ้าแต่อย่างใด)

คนอื่น ๆ เขาคิดอย่างไร?

กลุ่มบุคคลในพระคัมภีร์ เช่น

- * ฟาริสี (หัวอนุรักษ์) ความสุขอยู่ในธรรมเนียม แบบแผน ที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ
- * สะดูสี (หัวสมัยใหม่) ความสุข คือการก้าวทันโลก เหตุการณ์ ทันสมัยและเสรีภาพ
- * เอ็สเซ็นท์ (ถือสัน โดษ) ความสุขคือการตัดขาดตนเองออกจากโลก

* ซีลือท (ถือสังคมจัค) ความสุขคือปฎิรูปทางการเมือง สังคมาให้คี่ขึ้น

ทรระศะฝ่ายโลก

“ความสุข เป็นของผู้ที่สามารถช่วงชิง ผู้ที่ผลักไสทุกคนให้ออกไปจากทางของตน ผู้ที่ได้สิ่งที่เขาต้องการ ได้ไปยังที่ที่เขาต้องการไป ความสุขคือการแข่งขัน (เขาชนะ), การทำสิ่งที่คุณต้องการ, การกอบโกยความสนุกสนานที่คุณพึงสรรหามาได้, การได้ครอบครองความสุขเป็นของคนร่ำรวย เป็นของผู้ที่สูงศักดิ์เป็นของบุคคลที่มีชื่อเสียง เป็นของบุคคลที่โด่งดัง

ทรระศนะของพระเยซูคริสต์

“ความสุขเป็นความชื่นชมยินดีที่ไม่มีผู้ใดจะช่วงชิงเอาไปได้ (ยอห์น 16:22) เป็นความสุขที่ซ่อนอยู่ภายใน เป็นความสุขและความชื่นชมยินดีที่ไม่ได้มาจากเหตุการณ์ (1 โครินธ์ 6:15) แต่เป็นคำที่แสดงถึงลักษณะภายในบุคคลนั้นมีอยู่ เช่นพระเจ้าเองทรงมีความสุขที่ไม่ต้องอาศัยเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใด ๆ”

วิลเลียม บาร์คเลย์

“ความสุขของมนุษย์คือบางสิ่งบางอย่างที่ขึ้นอยู่กับโอกาส และการเปลี่ยนแปลงในชีวิต บางอย่างชีวิตจะต้องมอบให้และอาจจะเป็นบางอย่างที่ทำลายชีวิต ความสุขคริสเตียนเป็นสิ่งที่ไม่อาจจะจับต้องได้ และไม่อาจจะช่วงชิงเอาไปได้เด็ดขาด”

พระพรหรือความสุขอันเปี่ยมล้น จะเป็นของเราได้ก็ต่อเมื่อเราได้เข้าส่วนในสภาพขององค์พระเจ้าและขององค์พระเยซูคริสต์ เพราะว่า MAKARIOS เป็นพระลักษณะของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์ ฉะนั้นเมื่อเราพูดถึงคำดังกล่าว เราควรจะกล่าวถึงในความหมายของพระคัมภีร์ มากกว่าที่จะใช้คำนี้ตามความรู้สึกที่ผิวเผินอันเป็นความรู้สึกที่มาจากเหตุการณ์

ดังนั้นการใช้คำ MAKARIOS เป็นเพียงการ “มีความสุข” หรือ “มีพระพร” ถือว่าเป็นความคิดที่ผิดอย่างมหันต์ และเป็นการศึกษาคุณค่าของคำนี้ต่ำมากเกินไป เพราะว่าการมีความสุขนั้นเป็นเพียงการมีความรู้สึกของเราเอง แต่พระเยซูคริสต์เองทรงใช้คำนี้เพื่อตัดสินคนเหล่านั้น (มัทธิว 5:3 ff.) ตามความเป็นจริงพระองค์ไม่ได้พูดถึงสิ่งที่พวกเขากำลังมีความรู้สึก แต่พูดถึงความคิดของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาและสภาพที่พวกเขาเป็นอยู่ นั่นคือการเป็นผู้ที่ได้รับพระพร

พระพร (BLESSING'S) คืออะไร

จากพระธรรมมัทธิว พระพรคือการเป็นผู้มีสิทธิ์ได้ครอบครองแผ่นดินสวรรค์ ได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก ผู้ที่ได้รับการปลอบประโลมจากพระเจ้าได้รับความอับบริบูรณ์ ได้รับพระกรุณาได้เห็นพระเจ้า ได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า และเป็นผู้ที่มีบำเหน็จบริบูรณ์ในสวรรค์ (รวมทั้งสิ้น 8 ประการ)

- * พระพรเหล่านี้ มิได้แยกกันประทานให้ทีละส่วนแต่ประการใด
- * พระพรเหล่านี้ พระเจ้าทรงประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคน
- * พระพรเหล่านี้ พระเจ้าประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคนที่มีคุณสมบัติ
- * คุณสมบัตินั้นก็คือ หน้าที่ความรับผิดชอบและสิทธิพิเศษของคริสเตียนที่เป็นประชากรในแผ่นดินของพระองค์ **ความเข้าใจผิดของคริสเตียนในยุคนี้**

เราต้องยอมรับความจริงกันว่าคริสเตียนจำนวนไม่น้อยที่กำลังหลงผิดและตีความหมาย “พระพร” ของพระเจ้าให้เป็นเพียงเรื่องของวัตถุสิ่งของที่มองเห็น หรือจับต้องได้ เท่านั้น ซึ่งความคิดดังกล่าวนี้มีอิทธิพลมาจากทัศนคติของลัทธิสุขนิยม (OPIMISM) ซึ่งเป็นพวกที่มองโลกในแง่ดีไปหมด เช่น ศาสตราจารย์ เจ.ที.อาดัมส์ ได้เขียนถึงเรื่องสมัยเมื่อลัทธิขงจื้อได้โผล่ขึ้นมาในช่วงปี ค.ศ.1850 (2393) ว่า “เวลานั้นเรากำลังมั่งคั่งขึ้นมากมาย ทั้งมีจำนวนพลเมืองและธุรกิจเพิ่มมากขึ้นทุก ๆ ปี ในภาคตะวันออกของอเมริกาเซอร์มานน์ เมลวิลล์เขียนหนังสือชั้นดีเยี่ยมชื่อ Moby Dick ซึ่งเป็นชื่อของปลาโลมาเผือก แต่ไม่มีใครรู้และสนใจหรอกว่าปลาโลมาเผือกหมายถึงอะไร (ความจริงหมายถึงความชั่วร้าย) และไม่มีใครสนใจมีความชั่วร้ายอยู่ในจักรวาลหรือไม่ เราชอบงานเขียนของเอเมอร์สัน (นักประพันธ์ชาวอเมริกา ในกลางศตวรรษที่ 19) มากกว่าของเมลวิลล์เพราะว่าท่านขอร้องให้เราเป็นคนมีวัฒนธรรมและจิตใจสูงขึ้นไป ท่านมีความหวังเหมือนดังเช่นพวกเราในสมัยนั้นว่าความเจริญฝ่ายวิญญาณจะวิวัฒนาการออกมาจากวัตถุ และท่านได้อวยพรให้ทางรถไฟของเราเป็นประโยชน์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เมฆสีดำในอเมริกานั้นยังคงดำและแผ่กว้างออกไปทุกที...” และในยุคนี้ชาวอเมริกากันเองต่างก็มีทัศนคติว่าบรรพบุรุษสืบเชื้อสายมาจากบาป แต่เมื่อมนุษย์มีความเจริญมากขึ้นบาปก็จะหลุดหายไป

ดังนั้นเราจะเห็นว่าอิทธิพลของความคิดดังกล่าวนี้ยังครอบคลุมอยู่ในใจของคริสเตียนในยุคนี้จำนวนไม่น้อยเลยทีเดียว โดยเฉพาะเข้าใจและพยายามจำกัดพระพรของพระเจ้าให้เป็นเพียงวัตถุหรือสิ่งที่ดี ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตเท่านั้น อะไรที่ไม่ดีนั้นเขาจะถือว่าเป็นการแข่งสาปจากพระเจ้า เช่นถ้าใครบาดเจ็บหรือประสบเคราะห์กรรมใด ๆ ที่ค่อนข้างจะเลวร้าย หรือชีวิตส่วนตัวในการครองชีพไม่ดีขึ้นเลย เป็นต้น ซึ่งเป็นกระแสความคิดที่สวนทางกับคำสอนขององค์พระเยซูคริสต์อย่างชัดเจน (ใน ลูกา 12:15) “ชีวิตของตนมิได้อยู่ในการมีของฟุ่มเฟือย” แต่คริสเตียนหลายคนกำลังพยายามแสวงหาความสุข หรือพระพรจากวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ในโลกนี้อย่างเอาจริง และกำลังพยายามเติมเต็มความต้องการฝ่ายวิญญาณ

ด้วยสิ่งต่าง ๆ จากภายนอก (ซึ่งไม่ต่างไปจากวิธีการของชาวโลก) เขาพยายามใช้วัตถุสิ่งของต่าง ๆ ในโลกนี้เติมแต่งดวงวิญญาณหรือชีวิตฝ่ายวิญญาณ เพื่อจะเป็นการพิสูจน์ให้ใคร ๆ เป็นว่าเขาเป็นคนที่ได้รับพระพรของพระเจ้า

ในวิธีการดังกล่าว แม้จะดูเหมือนว่าเป็นสิ่งง่าย ๆ แต่เราควรคิดให้รอบคอบ เพราะว่ามันไม่สามารถที่จะใช้ทดแทน หรือชดเชยกันได้ เช่น บางคนมีวิธีการแต่งงานที่ขมขื่น ก็พยายามชดเชยด้วยการซื้อรถยนต์คันใหม่ หรือไม่กี่มือนาวามีราคาแพง จะให้ใช้มะม่วงแทนในการปรุงอาหารบางอย่าง ดูเหมือนว่าได้ แต่มันทดแทนกันไม่ได้หรอก อนิจจัง และน่าสมเพชที่คริสเตียนกำลังปรุงแต่งชีวิตฝ่ายวิญญาณกันด้วยเศษขยะของโลก

* ซาโลมอน...กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง ทั้งหมดภายใต้ดวงอาทิตย์ล้วนแต่อนิจจัง

* ซาอูล...เมื่อตกอยู่ในความท้อแท้สิ้นหวัง ทรัพย์สินสมบัติไม่สามารถให้ความอึดใจได้

* เบลซัลซาร์ เสวยน้ำจันทร์ด้วยภาชนะทองคำ แต่ไร้สุข (ดาเนียล 5:5 ff.)

เรายังคงพบความจริงนี้ในหลายคริสตจักร บางคนถูกชักชวนให้มาเป็นคริสเตียนโดยการหยิบยื่นวัตถุทางโลกให้ เช่นเชื่อพระเจ้าแล้วชีวิตจะดีขึ้นหายโรค เลิกบุหรี่ เลิกการพนันได้ พันอำนาจของผี วิญญาณชั่ว บางคริสตจักรกำลังยื่นข้อเสนอในเรื่องของความมั่งคั่งความสำเร็จ ชื่อเสียง ถ้าพระพรหรือความสุขแท้จริงของคริสตจักรเป็นเพียงเท่านั้น นำสงสารพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อตอบสนองความต้องการที่มาจากกิเลสตัณหาเท่านั้น แต่เมื่อเราดูความเป็นจริงในพันธกิจขององค์พระเยซูคริสต์ พระองค์เข้ามาในโลกไม่เคยหยิบยื่นวัตถุสิ่งของทางโลกให้มนุษย์เลย ซึ่งเราไม่พบในคำเทศนาบนภูเขา หรือในการทำพันธกิจอื่น ๆ พระองค์มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนเช่น การรักษาโรค หรือการเลี้ยงคนด้วยขนมปังบางตอนพระองค์จะทรงเลี้ยงเขาหรือดูแลเอาใจใส่พวกเขาอย่างดีเมื่อประชาชนมีความต้องการ หรือมีความจำเป็นแต่เมื่อประชาชนมาด้วยแรงจูงใจที่ผิดพระองค์ไม่เคยตอบสนอง

โทมัส วัตต์สัน (นักศาสนศาสตร์, นักวิชาการ) ได้กล่าวไว้อย่างน่าคิดว่า “สรรพสิ่งในโลกนี้ไม่อาจดับทุกข์ฝ่ายวิญญาณได้ คุณคงกระดาหมีอาจจะหยุดยั้งกระสุนปืน ความปรีดาฝ่ายโลกจะโอบบิ้น” สรรพสิ่งภายนอกมีแต่จะนำความทุกข์มาให้ (ปัญญาจารย์ 5:13) และพี่น้องที่รัก เราควรตระหนักถึงหลักความจริงว่า ต้นไม้แห่งความชื่นชมยินดีจะไม่สามารถเจริญงอกงามและเติบโตขึ้นได้ในแผ่นดินที่ถูกสาป นำเศร้าใจที่คริสเตียนกำลังลดมาตรฐานชีวิตลงมาคำนวณไม่ค่อยจะมีอะไรแตกต่างไปจากชาวโลกเลย

พระพรนี้เป็นสิ่งที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันหรืออนาคต?

ในเรื่องดังกล่าวนี้มีสองทรรศนะด้วยกัน บางคนคิดว่าจะเป็นพระพรที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เพราะมีลักษณะที่บ่งบอกถึงอนาคตตอนจะสิ้นยุค เช่น เรื่องของบำเหน็จในสวรรค์ (มัทธิว 5:11) และ

สังเกตในพระพรทั้งแปดประการจะพบว่ามีแต่อันแรกกับอันสุดท้ายเท่านั้นที่เป็นปัจจุบัน เช่นเรื่องของการเห็นพระเจ้า ในความจริงเราน่าจะเห็นได้ในวันสุดท้าย (1 โครินธ์ 13:12, ฮีบรู 12:14, ยอห์น 3:2, วิวรณ์ 22:4) แต่เราก็สามารถมองเห็นได้แล้วคือในองค์พระเยซูคริสต์ (ยอห์น 14:9) และเห็นทางนิมิตฝ่ายวิญญาณ (1 ยอห์น 3:6, 3 ยอห์น 11) และเราก็เริ่มครอบครองโลกนี้แล้ว เมื่อเรามีชีวิตที่เป็นของพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 3:22)

2. ตัวอย่างบุคคลที่ได้รับพระพร

1. อับราฮัม รับการอวยพรจากเมลคีเซเดค (ปฐมกาล 14:19)
2. ผู้નોย เป็นผู้รับพรจากผู้ใหญ่ (ฮีบรู 7:6-7)
3. ยาโคบ ปล้ำสู้กับพระเจ้าและขอรับพระพร (ปฐมกาล 32:26)
4. อาโรนและบุตรหลาน รับการอวยพรจากโมเสส (กัณดารวีถึ 6:22-27, เฉลยธรรมบัญญัติ 10:8)
5. ชนชาติอิสราเอล (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:13, 33:11) รับการอวยพรจากโมเสส

3. ทำอย่างไรจึงจะได้รับพระพรค่าสถาปนภูเขอาบาล?

เฉลยธรรมบัญญัติ 11:26-32 โมเสสได้บัญชาพวกชนชาติอิสราเอลให้ระมัดระวังที่จะกระทำตามพระบัญชาของพระเจ้า และให้ยึดถืออยู่ในพระบัญญัติของพระองค์ (รายละเอียด 27:11-26, 28:1ff.) สิ่งที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์มากที่สุดคือ “ให้เราสัตย์ซื่อและดำเนินชีวิตกับพระองค์อย่างชอบธรรม”

สูตรในการรับพระพร

ไม่มีทางลัด ไม่มีกุญแจ หรืออภิสิทธิ์พิเศษใด ๆ ที่จะนำไปสู่คลังแห่งพระพรของพระเจ้า ได้ดีเท่ากับการถ่อมใจลงต่อพระเจ้า ขอมรับและเรียนรู้เพื่อจะสามารถปฏิบัติตามพระวามะของพระองค์ที่ทรงวางกฎเกณฑ์และเงื่อนไขเอาไว้แล้ว ซึ่งพระองค์ทรงดำริน้ำพระทัยที่ชัดเจนอยู่ในพระวามะของพระองค์และพระเจ้าเองไม่เคยทรงกระทำสิ่งใดที่ขัดแย้งกับหลักการของพระองค์เอง

หลายครั้งที่เราพบความจริงว่าคริสเตียนยังมีมุมมองหรือมีแนวคิดที่ผิด ๆ อยู่มากเกี่ยวกับพระพรของพระเจ้าโดยเรามักจะคิดกันว่าพระพรนั้นจะต้องไม่แฝงความทุกข์โศกเศร้าเอาไว้ พระพรจะต้องมาในรูปแบบของความสะดวกสบาย แต่ในหลักการดังต่อไปนี้จะเป็นแนวทางที่ชี้ให้เราเห็นว่า การที่เร

จะรับพระพรนั้น บางครั้งเราจะต้องลงทุนในอัตราที่สูงมากทีเดียว ซึ่งเราพอจะจำแนกแนวทางไปสู่การรับพระพรดังนี้

ก. โดยการมีชีวิตอยู่

1. มีชีวิตอยู่เพื่อว่า เราควรเรียนรู้จักการใช้ชีวิตที่ถูกต้อง และมีชีวิตอยู่อย่างสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้ามากกว่าที่จะใส่ใจในการที่แสวงหาพระพรของพระเจ้าเท่านั้น (อย่าแสวงหาพระพรมากกว่ามีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า (ฟิลิปปี 1:12-13)

*แม้บางสถานการณ์ในชีวิต เราอาจจะตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบากก็ยังสามารถรู้ว่า “เพื่อจะเกิดผล” หรือ “เพื่อพระคริสต์จะทรงได้รับพระเกียรติ” (มัทธิว 16:13-27) เสียชีวิตเพื่อจะได้ชีวิต (พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่างในการเลือกกางเขน เพื่อชัยชนะ)

2. ใช้ชีวิตอยู่แบบโดยพระคริสต์เป็นชีวิตที่ไม่ต้องเสียอะไร แต่รับเอาเข้ามา คือกางเขน (ฟิลิปปี 2:20)

3. ใช้ชีวิตอยู่แบบตามอย่างพระคริสต์ ตามพระองค์ก็คือไม่ทำอะไรที่ตามใจตัวเอง อยู่ในการทรงนำ

4. ใช้ชีวิตแบบยอมรับแม้คำว่า “ไม่” จากพระเจ้า (2 โครินธ์ 12:9-10)

5. ใช้ชีวิตแบบยอมถูกกลืนแครงเป็นประจำ (ยอห์น 15:2) เป็นการยินยอมให้พระเจ้าตกแต่งชีวิต

ข. โดยการมีชีวิตแบบเสียสละสิทธิ์

1. เสียสละสิทธิ์ในการนำชีวิตตนเอง เป็นการยินยอมให้พระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นเจ้านายเหนือชีวิตอย่างแท้จริง (กิจการ 2:36) เปโตรได้ประกาศให้พันธู้อิสราเอลยอมรับและทราบว่ามีผู้ที่เขตรึงบนกางเขนนั่นคือ องค์พระผู้เป็นเจ้า (หมายถึง เจ้าชีวิต และพระเจ้า)

(ตัวอย่างนางมารีย์ ลูคา 1:38 แตกต่างจาก กิจการ 2:18 ff.)

2. เสียสละในการเก็บความโกรธแค้น

* ไม่ใช่เรื่องง่ายคายนักที่จะสามารถกระทำได้ (โรม 12:19)

* ความรักไม่จดจำความผิด (1 โครินธ์ 13:5)

* ให้ความเมตตาต่อกันและกัน (เอเฟซัส 4:32)

* รักศัตรู...รู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา (มัทธิว 5:44, โคโลสี 3:13)

(ตัวอย่างดาวิดไม่ได้ตอบ...2 ซามูเอล 16:5-14)

3. เสียสละสิทธิ์ในเรื่องเงินทอง (มาระโก 6:7-13) พระเยซูทรงกำชับสาวกในการออกไปกระทำพันธกิจ อย่าทำเพื่อเห็นแก่ประโยชน์ และอย่าให้เงินเป็นอุปสรรคในการติดตาม หรือรับใช้ (ลูกา 18:18-27) ตัวอย่างจากคำอุปมาเรื่องเศรษฐีหนุ่ม และใน (2 ทิโมธี 6:9-17) ต้องระวังในเรื่องของความอยากร้าย หรืออยากมั่งมี (ได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ปราศจากพระเจ้า จะเป็นคุณประโยชน์อะไร)

* คำเตือน เฉลยธรรมบัญญัติ 8:17-18 จงจำไว้เสมอว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของท่าน

4. เสียสละชีวิตคริสเตียนแบบไม่เอาไหน

ยินดีที่จะฝึกฝนตนเองให้อยู่ในระเบียบวินัย (ฮีบรู 5-11) จะเป็นผู้ติดตามพระเยซู ต้องเป็นคนที่มีวินัยในการดำเนินชีวิตส่วนตัว เพราะคำว่าสาวก กับวินัย มีรากศัพท์มาจากคำเดียวกัน (ข้อ 1-3) ให้จับตาดูครูผู้ประเสริฐ (1 ทิโมธี 4:8) การฝึกทางกายยังมีประโยชน์...(ตัวอย่างการขบวัวเพื่อทำสัเต็ก)

5. เสียสละสิทธิ์ที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์ (ฟิลิปปี 1:19) มิใช่เพียงเพื่อให้ท่านเชื่อถือพระองค์เท่านั้น แต่ให้ยอมทนทุกข์ลำบากเพื่อพระองค์ด้วย (2 ทิโมธี 3:12) เปาโลเตือนศิษย์ของท่านว่า จะต้องประสบกับความทุกข์บ้าง เมื่อเดินในทางของพระเจ้า (1 เปโตร 2:21) พระเยซูคริสต์ทรงเป็นแบบอย่าง และท่านเปาโลเอา ก็ไม่ต้องการที่จะมีประสบการณ์เพียงด้านเดียว...(ฟิลิปปี 3:7-11)

4. จะทำตัวเองให้เป็นต่อพระพรได้อย่างไร?

ปฐมกาล 12:1-3, 22:17-18 พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมเพื่อให้เขาและเชื้อสายของเขาเป็นผู้ที่ได้พระพรและที่น่าสนใจก็คือ แม้ว่าชนชาติอิสราเอลจะล้มเหลวในการดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าไปบ้างก็ตาม แต่พระประสงค์ของพระองค์ในเรื่องดังกล่าวนี้ไม่มีการเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงรักษาพันธสัญญาของพระองค์เสมอ (เอเสเคียล 34:25-31) เป็นคำกล่าวที่บ่งชี้ถึงการรื้อฟื้นพันธสัญญาที่เคยให้ไว้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 11)

(2 โครินธ์ 8:7-15, 9:1-15) เราจะพบว่า “การให้” เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของคริสเตียนในยุคแรก และนี่ก็เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วย ในการที่จะให้คริสตชนเป็นคนที่ปฏิบัติตนให้เป็นต่อพระพร หรือเป็นคนที่มิพระพรเราทั้งหลายควรฝึกฝนตนเองหรือพัฒนาตนเองให้เป็นภานะอันงดงามของพระเจ้าเสมอ เป็นต่อพระพรที่ใสสะอาด เพื่อพระพรของพระเจ้าจะล้นไหลไปจากชีวิตของเราสู่ผู้อื่นอย่างไม่หยุดยั้ง (อย่าเป็นทะเลตาย)

(กิจการ 20:31, 2 โครินธ์ 4:5) ท่านเปาโลเป็นตัวอย่างในการอุทิศชีวิตเพื่อพระเจ้า โดยการทำให้เป็นต่อพระพรของพระองค์ ท่านได้ทำการของพระเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน และประกาศตัวเอง

เป็นทาสของมวลชน และอีกคนหนึ่งที่เราเห็นและควรนำมาเป็นแบบอย่างก็คือ บารนาบัส (ดูรายละเอียดจาก บบ.ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ)

ก. คนที่เราควรจะเป็นต่อพระพร

1. เพื่อนบ้าน (ลูกา 10:29-37) อาจหมายถึง เพื่อนที่ทำงาน ร่วมสถาบันการศึกษา
2. คนในความเชื่อเดียวกัน (1 เปโตร 2:17, เอเฟซัส 1:15, กาลาเทีย 6:10)
3. เพื่อนมนุษย์ เพื่อนร่วมโลก (1 เซสโลนิกา 3:12)
4. ศัตรู (มัทธิว 5:44)
5. คู่ครองของตน (คู่รัก) (เอเฟซัส 5:25, ทิตัส 2:4)

ข. แนวทางปฏิบัติ เพื่อจะเป็นคนที่มีพระพร

1. ไม่มีนิสัยชอบวางอำนาจ หรือวางก้ำต่อผู้อื่น (1 เปโตร 5:3)
 - * มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นแ่และค่อยโอกาสกว่าตนเองเสมอ
2. ไม่เป็นคนที่เขาแต่ใจตัวเอง (ทิตัส 1:7-8)
 - * ไม่คือร้อน แต่ยินดีรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะจากคนอื่นเสมอ
3. ไม่เป็นคนที่มีความลำเอียง (ยากอบ 2:1 ff.) แต่ปฏิบัติต่อทุกคนอย่างเสมอภาคกัน
4. ไม่เป็นคนที่หลงตัวเอง ถือว่าตนเองเลอเลิศกว่าคนอื่น แต่มีความเป็นเพื่อนให้กับทุกคน
5. ไม่เป็นคนหูเบาต่อคำวิพากษ์วิจารณ์
 - * ควรจะทนไม่ได้เมื่อมีใครมานินทาวิจารณ์คนอื่นต่อหน้าท่าน
6. ไม่เป็นคนสองสั้่น (พูดกลับกลอก) (เอเฟซัส 4:15,25)
 - * ควรตรงไปตรงมา และพูดความจริงด้วยใจรัก
7. ไม่เป็นคนที่เถรตรงจนเกินไป (กาลาเทีย 6:1-2)
 - * แต่แฝงด้วยใจอ่อนสุภาพทุกครั้งในการเตือน หรือช่วยเหลือผู้อื่น
8. ไม่เป็นคนที่ไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด (1 ทิโมธี 5:21)
 - * อย่างลัวที่จะปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมา แม้จะเป็นคนใกล้ชิดก็ตาม เช่นในที่ประชุมงาน
9. เป็นคนที่มีความนั้บใจเมื่อมีผู้มาขอความช่วยเหลือ (ฮีบรู 13:17)
 - * ความห่วงใย จะช่วยสร้างมิตรภาพที่ดี
10. เป็นคนมีความนั้บใจในการขอโทษเมื่อทำผิด
 - * คนดีชอบแก้ไข คนจัญไรชอบแก้ตัว
11. เป็นคนที่ไม่หลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาท (1 ทิโมธี 3:3, ทิตัส 3:2)

*และไม่อาฆาตมาดร้ายด้วย เปโตร 2:22-23, 3:9)

12. มีความหนักแน่นมั่นคง เสมอต้นเสมอปลาย (2 โครินธ์ 1:17-20)

* เป็นคนที่ปากตรงกับใจ ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม กลอุบาย

13. เป็นคนที่มีอารมณ์ขันเสมอ

* ความพยายามพัฒนา แม้ว่าคุณจะเป็นคนเกียบขริมก็ตามที

14. เป็นคนที่รู้จักไว้วางใจคนอื่น

* ควรวางใจในความสามารถคนอื่น เมื่อคุณมอบหมายงานแล้ว (มัทธิว 16:21) พระเยซูคริสต์ทรงเริ่มเปิดเผยแผนการของพระองค์ เมื่อพวกเขาารู้และเข้าใจว่าพระองค์เป็นผู้ใด

15. เป็นคนที่มีความกล้าที่จะกล่าวคำชมเชย หรือขอบคุณผู้อื่นต่อหน้าสาธารณชน

* แต่มีความละเอียดที่จะกล่าวตำหนิตีติชนผู้อื่นในสถานที่เดียวกัน

16. เป็นที่มีความอดทนต่อเพื่อนร่วมงาน และผู้ที่ยังมีความเชื่ออ่อนแอ (โรม 15:1)

The epic America หน้า 234 หลักคำสอนคริสต์ศาสนา หน้า 55

ที่มา : เพื่อนผู้นำ, ปีที่ 5 ฉบับที่ 24 กันยายน – ตุลาคม 1996, หน้า 21-27.